

[Morten Lange.]

løber fra os, inden vi prøver på at hamle op med dem.

SF har bestandig i temmelig lang tid rejst antiinflationsskravene som en af de væsentligste ting i dansk økonomi. Vi bliver ved med det, og vi synes, det er overordentlig væsentligt. Vi har forstået, at man fra de borgerlige partiers side i denne forbindelse har ét svar, ikkun ét, og det er, at det er de offentlige udgifter, som skal nedsættes, og derigennem vil vi få styr på inflationen. Ja men jeg skal da ikke være uenig med de borgerlige partier og deres ordførere i, at de offentlige udgifter også har en funktion i denne forbindelse, det har de da. Men man må også være klar over, at i et samfund i udvikling som det, vi da heldigvis lever i, er en stigning i de offentlige udgifter af et vist tempo noget af det, der begynder at minde om en naturnødvendighed. Man kan naturligvis diskutere tempoet, og det bør man. Man skal naturligvis opretholde en bevidst og kraftig skepsis, det skal man da bestemt gøre. Man skal endogså skride til noget, der er så efter min opfattelse overordentlig marginalt som at se på en løbende finanslov og skære den med en milliard kr. Men så skal man bare huske på, at det er et af de meget voldsomme indgreb i forhold til, hvad man plejer at gøre midt i et finansår.

Jeg er ganske enig med hr. Niels Helveg Petersen, når han siger, at vi står væsentligt friere til en bedømmelse af det kommende års finanslov, hvis vi ser på den i august. Men det er et spørgsmål for mig, om det, vi skal nå i august, er en finanslovforberedelse. Det er et spørgsmål, som måske bør overvejes, om ikke en række af de andre ting, som står foran en gennemførelse, men som vi ikke har nået i denne samling, i virkeligheden skulle samles op i en ekstraordinær augustsamling for at sikre, at vi fik kontrol over udviklingen lidt i bedre god tid. Jeg tror, det er noget, som man virkelig burde overveje. Det er meget svært at gribe ind i den almindelige tilrettelæggelse af dette tings arbejde, men nogle af de ting, jeg har nævnt, som står på løfteparagraffen hos regeringen, er virkelig ting, der haster, og som vil være betydeligt skadet, hvis de ikke er klare for det land, vi lever i, på et tidligere tidspunkt.

Men altså, det er en af de få poster, hvor

jeg var nogenlunde enig med hr. Niels Helveg Petersen i det, han sagde. Selvfølgelig står vi friere over for en behandling af finansloven, hvis vi ser på den i august og ikke på et tidspunkt, hvor den faktisk er klar til at træde i kraft. Men jeg vil bare med det samme sige, at den frihed skal man jo ikke gå hen og misforstå derhen, at hvis vi har en sådan frihed, så er chancen for, at der skal opstå en borgerlig samklang med socialistisk folkeparti, væsentligt større, for det begynder nok tydeligere og tydeligere at vise sig, at det er da heldigvis sådan, at det er politik, vi er uenige om i det her hus, og det skal altså ikke fortolkes sådan, at det er et helligt tal, at finansloven skal stige med 7, 6 eller 5 pct. pr. år, eller hvad det nu havner i — jeg husker heldigvis ikke de sidste tal, de er nok større, end de plejer at være — men det er et spørgsmål om, hvad det er, man skal begrænse. Vi er parate til at gå et stykke ad vejen sammen, og vi har et eller andet sted liggende en resolution, vi har vedtaget i fællesskab, og det være rart at huske, at et eller andet har vi vedtaget i fællesskab i år — for resten temmelig meget. Spørgsmålet er at finde ud af: hvorledes fordeler vi egentlig denne offentlige støtte, hvordan foretager vi omfordelingen? Det er nok en kerne. Vi er enige om, at dér skal der studeres noget, men der kommer bare et meget stort og meget interessant spørgsmål: hvis vi får en virkelig analyse af, hvordan fordelingen sker nu, og det bør vi have, kan vi så også blive enige om, hvordan den bør ske? Og det er jeg ikke nær så sikker på. Men jeg sætter meget stor pris på at føre en politisk debat, hvad det angår, på baggrund af nogle kendte fakta i stedet for på baggrund af håb og forhåbninger. Så vil det også være klarere, hvad det er for nogle politiske forskelle, der er imellem os.

I øvrigt er det mærkeligt. Jeg har hørt efter, hvad man har klaget over her i dag, man har klaget meget over, at de offentlige besparelser ikke var store nok, og derefter klager man næsten lige så stærkt over, at man har besparet på afskrivningsreglerne på et tidspunkt, hvor der var en helt klar overophedning i hele vort industrielle område, hvor besparelser ved bedre afskrivningsregler bestemt ikke var nødvendige, og når man så gennemfører en sådan offentlig besparelse, så er det skam ikke noget, man får